

[Starcke.]

vi ført en national Ejderpolitik, og i atter andre Perioder har vi ført en Politik, som var baseret paa Sindelag og national Selvbestemmelse. De store Stemningsbølger, som nu ruller hen ikke blot over Sydslesvig, men ogsaa over Danmark, er en Realitet, men hvis det kun er forbigaaende Stemninger, vil det være farligt at bygge paa dem, og man tør ikke af Hensyn til dem udsætte Danmarks Fremtid til Fordel for Danmarks Fortid.

Jeg tror, det ligger saadan, at set fra et Stormagtssynspunkt er det nationale Spørgsmaal i Sydslesvig ikke noget stort Problem. Det er kun en lille Ting set fra et Stormagtssynspunkt; det, som gælder for dem, er en ganske anden realitetsbestemt Politik.

Jeg tænker her først og fremmest paa Spørgsmaalet om Kielerkanalen. Fra dansk Side vil det være overordentlig betænkeligt at drage Danmark ind i en Stormagtspolitik, som kommer til at berøre Spørgsmaalet om Kielerkanalen, selv om Danmark ved sin geografiske Stilling har naturlige baltiske Interesser gennem sin Handel og Søfart. Men hvad enten Kielerkanalspørgsmaalet nu skal løses paa den ene eller den anden eller den tredje Maade, vil selve Løsningen af dette Spørgsmaal med dynamisk Kraft komme til at virke ind paa Løsningen af det nationale Spørgsmaal i Sydslesvig. Hvis den Løsning, som gaar ud paa, at Kielerkanalen internationaliseres, bliver den, som bliver ført ud i Livet, hvilket er tvivlsomt, vil hele det sydslesvigske Spørgsmaal komme ind i en helt ny Problemstilling, som gør, at man til den Tid maa tage det op til ny Undersøgelse. Hele det alvorlige Spørgsmaal, der har rejst sig siden det tyske Sammenbrud, hvor hjemstavnsfremmede tyske Flygtninge i overvældende stort Antal hober sammen i Sydslesvig, har gjort Spørgsmaalet særlig akut for Danmark.

Vi har et dobbelt Flygtningespørgsmaal at tage Stilling til, dels Flygtninge inden for vore Grænser, dels Flygtningene Syd for vore Grænser. De tyske Flygtninge Nord for den nuværende Grænse er i høj Grad en Byrde for Danmark, men de tyske Flygtninge Syd for den nuværende Grænse er i høj Grad en Fare for Danmark. De truer med at udviske den gamle etniske Grænse, som er noget enestaaende i Europa. Næsten alle Folkeslag i Europa er kommet andre Steder fra, er vandret, har flyttet sig, har blandet sig med hverandre, men Befolkningen i Sydslesvig, ligesom i Danmark, er en Befolkning, som er selvgroet og fastgroet i

den Jord, den lever paa, noget, som er uden Sidestykke andre Steder i Europa; og hvis det lykkes de tyske Flygtninge at vokse sig fast i Sydslesvig, saa vil de overvokse Landsdelen, saaledes at den oprindelige Stamme, den oprindelige Skov af fast hjemmehørende Befolkning vil synke ned til at blive et Egepur i Lyngen.

Der har fra sydslesvigsk Side været rejst Ønsker om en administrativ Deling af Sydslesvig og Holstein. Jeg siger med Vilje Holstein for at understrege, at Holstein er oprindelig tysk Folkegrund, hvorimod Sydslesvig er oprindelig nordisk Folkegrund, og den Bevægelse, man har kaldt Slesvig-Holsteinisme, er en etnisk og historisk Anomali, som væsentligt har bygget paa Fyrstestæters dynastiske Interesser. Fra dansk Side mener jeg ikke der kan tages noget Initiativ med Hensyn til en administrativ Deling af Slesvig og Holstein, men naar Initiativet er taget fra sydslesvigsk Side, mener jeg man maa kunne forvente en kraftig og naturlig Støtte fra dansk Side. Hvis Initiativet var taget fra dansk Side, vilde det kunne blive betragtet som en Indblanding i et bestaaende Statsomraades indre Anliggender.

Der har fra forskellig Side været talt om at løse Grænseproblemet gennem en Folkeflytning. En Folkeflytning vilde have visse Fordele. For det første vilde den være en Løsning af Grænseproblemet, som kunde naas i en overskuelig Fremtid. For det andet vilde den skabe en relativt betydelig Klarhed i Grænseegnene. For det tredje vilde den sandsynligvis byde paa en relativt meget stor Sikkerhed. Men denne Løsning vil jeg indrømme er mere af kirurgisk end af medicinsk Art; den er et ret haardt hændet Indgreb, som sikkert vil føles meget haardt og meget stærkt i Sydslesvig, idet man dér maa opgive de historiske og hjemstavns-mæssige Følelser og Interesser, og endelig maa det vist siges, at Folkeflytning ikke stemmer med dansk Sindelag. Derfor er det ikke givet, at det ikke skulde tjene Danmarks Interesser alligevel paa lang Sigt.

Fra vor Side ser vi saadan paa det, at det, vi kalder Nationalpolitik, falder i to Omraader, en Nationalpolitik indadtil og en Nationalpolitik udadtil. Hvad en Nationalpolitik indadtil angaar, ser jeg først og fremmest saadan paa det, at det klart og umiskendeligt maa lovfæstes, at det danske Folk er retmæssig Arving og Ejer af det danske Fædrelands Jord. Vi ser saadan paa det, at en praktisk og retsindig Løsning af det sociale Spørgsmaal, af Spørgsmaalene om Fattigdom, om Arbejdsløshed, om Bolignød, om Varefordyrelse i høj Grad